

ČALFA, BARTOŠÍK a partneři

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
ATTORNEYS-AT-LAW

Braunův dům, Karlovo náměstí 24, 110 00 Praha 1

Tel: ++ 420-222 232 380, Fax: ++ 420-222 232 388, E-mail: kancelar@calfabartosik.cz

Městský soud v Praze

Hybernská 1006/18

111 21 Praha 1

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hybernská 18, Praha 1

osobně:

obálka:

Došlo
dne:

22 -12- 2015

(3)

Ke spis. zn.: 6 A 207/2015

..... krát příloh
kolky podpis

V Praze dne 22. 12. 2015

Žalobce: Adam Zábranský, nar. 28.12.1993
Bytem Zbynická 6, 153 00, Praha 16

Právně zastoupen: Mgr. Filip Hajný, advokát, ev.č. ČAK 14269
se sídlem Moskevská 532/60, 101 00 Praha 10 – Vršovice

Žalovaná: Pražská teplárenská Holding, a.s. IČO: 26416808
se sídlem Partyzánská 1, Praha 7, PSČ 170 00 zapsaná v obchodním
rejstříku vedeném Městským soudem v Praze pod spis. zn. B 6889

Právně zastoupen: Mgr. Peter Zeman, advokát, ev.č. ČAK 4629
se sídlem Karlovo nám 24, Praha 1, 1100 00

Věc: VYJÁDŘENÍ
K ŽALOBĚ PROTI ROZHODNUTÍ SPRÁVNÍHO ORGÁNU
podle ust. §65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního
in eventum proti nečinnosti správního orgánu podle ust. § 79 a násl.
S.ř.s.

Dvojmo

Přílohy: Zakladatelská smlouva
Osvědčení o DPH právního zástupce

Právní moc

I.

Žalobou ze dne 3. 11. 2015, doručenou do datové schránky žalované dne 24. 11. 2015, se žalobce domáhá rozhodnutí o povinnosti žalované poskytnout mu jako oprávněnému subjektu specifikované informace, jejichž poskytnutí před tím vyžadoval písemnou žádostí ze dne 28. 8. 2015. V žalobě uvedené informace týkající se dosavadního průběhu jednání se žalobcem (tj. podání žádosti a stížnosti žalobcem, odeslání odpovědi žalované s jejím odmítavým stanoviskem) činí žalovaná nespornými.

Žalobce předjímá, že žalovanou je třeba považovat za veřejnou instituci dle §2 odst. 1 zák. č. 106/1999 Sb., v platném znění, o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“) a tudíž za povinný subjekt dle tohoto zákona. Z toho důvodu se domnívá, že má nárok na poskytnutí jím žádaných informací, a že na postup při jejich získání je třeba aplikovat InfZ uváděný postup. Žalobce při tom odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu a uzavírá, že tato judikatura údajně: „řadí právě i soukromé společnosti s majetkovou účastí státu či územně samosprávných celků mezi veřejné instituce, tj. osoby povinné podle ust. § 2 odst. 1 InfZ“.

Jedná se o logicky nesprávný a zavádějící výklad žalobcem uváděných judikátů. Ve všech jím citovaných rozhodnutích (a v ostatních k věci existujících judikátech) dotčené soudy uzavírají, že v případě splnění určitých předpokladů, **může být i** na soukromou společnost nahlíženo jako na veřejnou instituci (resp. veřejnoprávní korporaci) a v takovém případě mohou i soukromé společnosti vznikat povinnosti dle InfZ. Samotný fakt, že subjekt je soukromoprávní společností nevylučuje takovou společnost automaticky z možnosti podléhat povinnostem dle InfZ. V žádném z citovaných rozhodnutí, ani v žádném dalším existujícím rozhodnutí ÚS, nebo NSS ale **není obsažen závěr, že by každá soukromá společnost s majetkovou účastí státu či územně samosprávného celku měla a mohla být automaticky považována za veřejnou instituci z hlediska InfZ a povinnost podávat vyžádané informace jí tak bez dalšího vznikala, jen na základě majetkové účasti státu, resp. obce.**

Široká judikatura k této otázce se sjednotila na definici pěti hledisek, která musí společnost soukromého práva splňovat, aby se stala povinným subjektem dle InfZ. Výkladem tohoto pojmu se zabýval Ústavní soud např. v nálezu sp. zn. I. ÚS 260/06 (č. 10/2007 Sb. ÚS, s. 129 a násl.), Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 8 As 57/2006, č. 1688/2008 Sb., a dalších. Judikaturou dovozená kritéria není nutné naplnit všechna, rozhodující je převaha znaků, které jsou pro veřejnou instituci podle předmětné judikatury typické. Jsou to:

1. způsob vzniku instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu):

Žalovaná nebyla zřízena zákonem ani jiným veřejnoprávním aktem. Byla založena úkonem soukromého práva - zakladatelskou smlouvou několika akcionářů. Toto **kritérium jednoznačně není splněno.**

2. osoba zřizovatele (zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či obec),

Žalovaná nebyla zřízena a nemá tudíž zřizovatele. Žalovaná byla založena a to dvěma akcionáři, kteří upsali základní kapitál ve výši 1 milion Kč v poměru 51/49, přičemž v tomto

případě měl územně samosprávný celek (Hl. město Praha) sice větší podíl 51%, nebyl ale výlučným zakladatelem a bez druhého akcionáře, jeho vkladu a souhlasu se způsobem a obsahem zakládané společnosti by tato vůbec nevznikla. Vznik (obdoba „zřízení“) společnosti žalované tak nebyl v žádném případě závislý výhradně na vůli a rozhodnutí územně samosprávného celku a podle názoru žalované nelze proto územně samosprávný celek při výkladu splnění zadaného kritéria považovat za zřizovatele. I žalobcem uváděná judikatura v konkrétních případech posuzovaných v judikovaných věcech považovala toto kritérium za splněné, když „zřizovatel“, resp. zakladatel byl 100% účastníkem společnosti a její vznik (a obsah) tak byl zcela podřízen jeho vůli. Žalovaná tak **i toto kritérium považuje za nesplněné.**

Důkaz: zakladatelská smlouva
stanovy žalované – viz obchodní rejstřík

3. subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (zda dochází k vytvoření orgánů státem či obcí, na základě jeho rozhodnutí a vůle),

Žalovaná je ovládána oběma svými akcionáři jednajícími ve shodě (a to od počátku). Bez souhlasu druhého akcionáře se orgány společnosti neutvoří. Oba akcionáři mají v rámci společnosti žalované možnost blokáce rozhodnutí o vytvoření, resp. personálním obsazení orgánů. Podle článku 15 odst. 2 a 3 platných stanov společnosti, volí členy představenstva i dozorčí rady valná hromada a k této volbě je třeba 100% hlasů, tedy souhlas obou akcionářů, přičemž valná hromada je usnášeníschopná pouze v případě 100% účasti akcionářů. **Ani toto kritérium tak podle názoru žalované není splněno**, přičemž z hlediska faktického významu jde o kritérium klíčové, neboť prostřednictvím orgánů společnosti lze bezpochyby vykonávat faktický vliv na její chod.

4. existence státního resp. veřejnoprávního dohledu nad činností instituce

Veřejný dohled je judikaturou poněkud extenzivně dovozován i tam, kde je možnost výkonu dohledu i soukromoprávním postupem, např. prostřednictvím obsazení dozorčí rady či prostřednictvím platné účasti na valné hromadě, a to bez toho, aby byla zvážena úroveň kontroly. Považujeme za absurdní dovozovat veřejně právní dohled všude tam, kde je v dozorčí radě byt jen jeden zástupce obce, tím spíše, že z hlediska právního člen dozorčí rady nesmí o skutečnost společnosti, které se dozví, informovat některého z akcionářů či jinou osobu, a to pod sankcí porušení péče řádného hospodáře a fiduciární povinnosti.

Akcionář – obec, může vykonávat veřejnoprávní dohled buď prostřednictvím účasti na valné hromadě, ale i zde platí omezení uváděné v předchozím kritériu, tj. že dohled v podstatě stejné váhy a stejným způsobem provádí i druhý akcionář. Dle čl. 15 stanov společnosti je valná hromada usnášeníschopná pouze za účasti 100% hlasů akcionářů. Konkrétně tedy oba akcionáři musí být přítomni. Většinu zásadnějších rozhodnutí, které jsou v kompetenci valné hromady, pak opět může valná hromada přijímat pouze se 100% souhlasem akcionářů. Kontrola může být dále vykonávána prostřednictvím dozorčí rady, která je šestičlenná a rozhodnutí může přijímat pouze na základě souhlasu **většiny** svých členů (čl. 25 stanov). Při výkonu kontroly prostřednictvím dozorčí rady, resp. valné hromady je tak akcionář – obec vždy omezen nutností shody s druhým akcionářem. Posuzováno z pozice stávající judikatury je možné uvažovat o tom, že toto kritérium by mohlo být **v určité míře splněno**, nicméně žalovaná vyslovuje pochybnosti o existenci veřejnoprávního dohledu v případě pouhého členství zástupce obce v dozorčí radě jako kritéria vůbec. Žalovaná se zároveň domnívá, že v

pochybnostech by mělo být kritérium bráno za nesplněné, neboť jde o otázku podrobení soukromého subjektu veřejnému právu.

5. veřejný nebo soukromý účel instituce.

Jako veřejný účel soukromé obchodní společnosti byl judikaturou v minulosti shledán např. předmět podnikání „výroba a prodej elektřiny“ s tím, že v případě společnosti ČEZ jde, s ohledem na strategický význam této společnosti v rámci ČR a nezbytnosti zajištění dodávek dané komodity pro chod společnosti, o uspokojování veřejného zájmu. Žalovaná však žádný obdobný předmět podnikání nemá a podle jejího názoru nelze v jejím podnikání dohledat žádný veřejný účel. Věcný důvod existence žalované je sdružení dvou menších akciových podílů ve společnosti Pražská teplárenská, a.s., za účelem větší koncentrace hlasů na její valné hromadě, kde je účastna i celá řada akcionářů dalších. Podstatné přitom je, že akcie jsou vlastnictvím žalované, nikoliv obce a ta vždy vlastnila pouze část akcií, které nyní vlastní žalovaná. **Toto kritérium tedy také není splněno, přičemž jde o určující kritérium.**

Po provedení této analýzy dospěla žalovaná k závěru, že není povinným subjektem podle InfZ. Proto byla žádost žalobce odmítnuta.

Ze stejného důvodu je žalovaná toho názoru, že není ani pasivně legitimována v tomto řízení, neboť není ani obdobou správního orgánu ve smyslu podané žaloby.

II.

Pokud by se soud s uvedeným názorem žalované neztotožnil, a považoval ji za povinný subjekt dle InfZ, je žalovaná toho názoru, že v předmětném případě by i tak bylo třeba aplikovat jinou část předmětného zákona, než kterou se snaží prosadit žalobce. Podle ust. § 6 InfZ, pokud žádost o poskytnutí informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt místo poskytnutí informace sdělit žadateli **údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace**. Vyžadované informace jsou obsaženy jednak v pravidelných výročních zprávách a účetních závěrkách společnosti (z nichž lze přehledně celkový objem finančních prostředků, jaké žalovaná za minulé období vyplatila na pravidelných i mimořádných odměnách i příp. tantiémách členům představenstva i dozorčí rady), dále pak v jednotlivých smlouvách o výkonu funkce všech členů orgánů společnosti, které v souladu se zákonem musí schvalovat valná hromada, a jsou součástí zápisů z valné hromady. Zde jsou obsaženy údaje o individuální výši schválené měsíční odměny za výkon funkce, případně v usnesení o rozdělení zisku a výplatě tantiém, která jsou taktéž součástí zápisů z příslušné valné hromady, která usnesení schvalovala, jsou obsaženy údaje o výši schválené tantiémy. Všechny tyto dokumenty jsou zakládány do sbírky listin rejstříkového soudu a jsou v tomto případě veřejně přístupné i prostřednictvím dálkového přístupu. Žalovaná se domnívá, že i pokud by na ni dopadala informační povinnost v těchto věcech, není rozhodně její povinností vykonávat pro žadatele administrativní práci ve formě shromažďování vyžadovaných informací a jejich sestavování do tabulek v žádanou konkrétně stanoveném obsahu a formě. Na takto zveřejněné a běžně veřejně přístupné informace byl žalobce v písemné odpovědi žalované odkázán. Žalované není známo, zda tuto možnost žalobce využil – sám to nijak neuvádí. I z tohoto důvodu však žalovaná považuje **žalobu za zcela bezpředmětnou**, neboť v rozsahu, v jakém je žalovaná oprávněna požadované informace poskytnout, již fakticky veřejně poskytnuty byly. Obdobně informace zveřejňuje a své zákonné povinnosti tak řádně plní i společnost Pražská teplárenská, a.s., již se žádost také týkala. Žalobce tak podle názoru žalované poněkud zaměňuje vnímání

informační povinnosti plynoucí povinným subjektům z InfZ, s povinností čistě administrativní, kterou vůči žalobci – ať již je zastupitelem, nebo běžnou fyzickou osobou - obchodní společnost nemá a zákon jí nic takového neukládá.

Žalovaná chápe, že žalobce ve své úvaze vycházel racionálně z toho, že hl. m. Praha je jedním z akcionářů žalované a příjmy žalované se v určité části v konečném důsledku stávají příjmem obce. Jako zastupitel – reprezentant obce tedy žalobce zřejmě předpokládá, že by mu žalovaná měla poskytovat určitý servis, co se týká předání informací. Žalovaná se však ze shora uvedených důvodů domnívá, že by takovým postupem porušila zákon, zejména příslušné předpisy z oblasti korporátního práva, neboť fakticky by tím došlo ke zvýhodnění jednoho z akcionářů. Vyžadované informace jsou pro všechny akcionáře dostupné rovnocenně – způsobem upravovaným ObčZ, příp. souvisejícími předpisy. Pokud by jeden z akcionářů měl dostávat takové informace dalšími privilegovanými cestami na vyžádání, pak by byl bezpochyby před druhým akcionářem zvýhodněn. Žalovaná se domnívá, že ani výklad InfZ, ani výklad zákona o hl. městě Praze k takovému zvýhodnění neopravňuje a smyslem a účelem uvedených zákonů určitě nebylo založit takovéto zvýhodnění.

V ust. § 2 odst. 3 InfZ je uvedeno, že: „zákon se nevztahuje na poskytování ... dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování.“ Jde v podstatě o zakotvení principu, že InfZ má oprávněným osobám umožnit přístup k informacím, které by jinak nemohly získat a tím zprostředkovat veřejnou kontrolu v oblastech a věcech, kde je taková veřejná kontrola oprávněná a žádoucí. Smyslem a účelem InfZ není zajistit oprávněným osobám servis k pohodlné rešerši a analýze informací, které z nějakého důvodu považují v danou chvíli za zajímavé. Žalovaná se domnívá, že všechny informace, které žalobce požaduje, jsou veřejně poskytovány jinými způsoby a jejich zpřístupňování je upravováno příslušnými předpisy korporátního práva, které upravují rozhodování o odměnách, tantiémách a případných jiných úplatách pro členy orgánů společností a kontrolu takových rozhodnutí ze strany akcionářů prostřednictvím valné hromady.

III.

Žalobce dále ve své žalobě odkazuje na to, že k poskytnutí vyžádaných informací je oprávněn podle ust. § 51 odst. 3 písm. c) zák.č. 131/2000 Sb., v platném znění, o hlavním městě Praze (dále jen z.o hl.m.P). Toto ustanovení zakládá zastupitelům právo požadovat od zaměstnanců hlavního města Prahy zařazených do Magistrátu hlavního města Prahy, jakož i od zaměstnanců právnických osob, které hlavní město Praha založilo nebo zřídilo, informace ve věcech, které souvisejí s výkonem jeho funkce, nestanoví-li zákon jinak. Judikatura dovozuje, že stejně jako v případě obdobného práva, které zakládá zákon o obcích, se právo zastupitele na informace od povinné právnické osoby provede postupem podle InfZ. Jinak řečeno, v případě, že by z. o hl.m.P takové právo žalobci jako zastupiteli dával, má společnost povinnost informací sdělit pouze tehdy, jedná-li se o subjekt povinný podle InfZ, což podle shora uvedeného zdůvodnění žalovaná není.

Výklad toho, proč se žalovaná domnívá, že ji nelze bez dalšího považovat za právnickou osobu, kterou hl. město Praha založilo, viz výše v čl. II.

Navíc ještě žalovaná zdůrazňuje, že žalobce nijak nedoložil ani nevysvětlil, že by jím požadované informace souvisely s výkonem jeho funkce, jak to vyžaduje zákon. Ve své žádosti výslovně uvádí, že tyto informace jsou pro něho důležité jako pro „opozičního zastupitele“ s tím, že v orgánech mohou zasedat „politici nominanti koaličních (ale i

opozičních) stran“. Toto zdůvodnění je podle názoru žalované pouze vyjádřením toho, že požadované informace potřebuje a hodlá využít v rámci politické soutěže mezi jednotlivými politickými stranami, účastníci se obsazování zastupitelských funkcí hl. města Prahy. Politický boj je sice legitimním a legálním prostředkem prosazování vlastního politického programu, ale je právě jen prostředkem k případnému získání funkce zastupitele. Soupeření jednotlivých politických stran - ať už opozičních, nebo koaličních - o vliv na chod hl. m. Prahy ale není obsahem výkonu funkce zastupitele. Zde zřejmě u žalobce dochází k záměně chápání prostředků a cílů. Výkonem funkce zastupitele má být správná, odpovědná a společensky i hospodářsky prospěšná správa věcí veřejných dané obce, v mezích jejích pravomocí a působností. Výkon funkce zastupitele nespočívá v politickém boji opozičních a koaličních stran. K získávání informací za takovým účelem zákon neoprávnjuje, resp. žalovaná se domnívá, že pokud by vyžadované informace poskytla při vědomí toho, že jsou vyžádány k účelům v rozporu se zákonem, sama by se dopustila porušení jiných právních předpisů, které chrání soukromí a osobní údaje dotčených fyzických osob, potažmo práva druhého akcionáře společnosti. K čemu by žalobce požadované informace potřeboval, v rámci výkonu své funkce zastupitele, neuvádí – tj. zda jeho pravomoci a kompetence při výkonu funkce zastupitele, nebo agenda kterou se zabývá, nějak souvisejí s činností a existencí žalované, nebo s otázkami pobírání odměn členy orgánů soukromých společností apod. Žalovaná je tudíž na pochybách, zda by zákonem uváděný požadavek spojitosti požadovaných informací s výkonem funkce žalobce byl vůbec splněn.

Uvedené odůvodnění žalobce, že v orgánech společnosti mohou zasedat političtí nominanti koaličních a opozičních stran, pak vůbec neodůvodňuje, proč by mu měly být sděleny takto citlivé informace o majetku a soukromí fyzických osob, které „politickými nominanty“ nejsou. Žalovaná se domnívá, že zejména u takových osob by shromáždění a sdělení požadovaných informací bylo hrubým a neodůvodněným porušením jejich práv na ochranu soukromí a osobních údajů. Žalovaná navíc upozorňuje, že jsou-li v orgánech společnosti nějací zastupitelé – tedy zřejmě oni koaliční a opoziční nominanti, jak je má na mysli žalobce – pak své odměny přiznávají v rámci Oznámení dle Etického kodexu zastupitele a to vždy k 30. 6. za rok předcházející a žalobce má tedy možnost si požadované informace zjistit v rámci své činnosti zastupitele jinak, než prostřednictvím využívání InfZ, který podle názoru žalované k těmto účelům nemá a nesmí sloužit. K doplnění žalovaná konstatuje, že členové orgánů společnosti mají povinnost péče řádného hospodáře a fiduciární povinnost vůči společnosti, "nominanty" zákon o obchodních korporacích nezná.

IV.

Žalovaná se dále zabývala i úvahou, zda by případné další poskytnutí vyžadovaných informací z její strany (tj. pokud by si je žalobce nezpracoval sám z veřejně dostupných zdrojů, jak je výše uvedeno) bylo v souladu s jejími povinnostmi na ochranu osobních údajů o dotčených fyzických osobách – členech orgánů společnosti, resp. společnosti PT, a.s. Shromáždění a předání informací o celkových odměnách, tantiémách a jiných finančních příjmech fyzických osob za určité období je totiž bezpochyby značným zásahem do práva na ochranu soukromí těchto osob. Sám InfZ v ust. § 8a také uvádí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. To je mimo jiné zák. č. 101/2000 Sb. v platném znění, o ochraně osobních údajů. Ten v ust. § 10 uvádí, že při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá ... na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Žalovaná se domnívá, že požadované shrnující informace o výši odměn členů orgánů společnosti - zdůrazňujeme všech

členů orgánů, nejen osob navržených do funkce člena orgánu akcionářem hl. m. Prahou - jsou zásahem do jejich soukromí a jedná se o důvěrné majetkové informace, jež není oprávněna zpřístupňovat třetím osobám. I pokud by soud odmítl všechny shora uváděné závěry, které žalovanou vedly k odmítnutí žádosti žalobce, pak je podle názoru žalované třeba v posuzovaném případě nejprve řádně **zvážit vznikající kolizi práva na ochranu soukromí ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“)** a **práva na poskytnutí informace ve smyslu čl. 17 Listiny** (a potažmo InfZ) z hlediska proporcionality. K této otázce – a to právě v oblasti poskytování informací o příjmech fyzických osob – existuje naštěstí velmi široká judikatura, o kterou je možné se v následných úvahách opřít.

Článek 7 odst. 1 Listiny zaručuje nedotknutelnost osoby a jejího soukromí. Článek 10 odst. 3 Listiny zakotvuje právo každého na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Základní právo na ochranu soukromého života lze omezit za účelem ochrany základních práv jiných osob, anebo za účelem ochrany veřejného zájmu, který je v podobě principu či hodnoty obsažen v ústavním pořádku (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 321/06). Zásahy do základního práva musí odrážet specifika každého jednotlivého případu. V případě kolize jednotlivých ústavně garantovaných práv je na místě přistoupit k aplikaci **testu proporcionality** spočívajícímu v testu vhodnosti, potřebnosti a poměrování (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, č. 214/1994 Sb., ze dne 21. 3. 2002, sp. zn. III. ÚS 256/01, č. 37/2002 Sb. ÚS; či ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 405/2002 Sb.).

Žalovaná předpokládá, že žalobce byl při podání své žádosti a následně žaloby veden myšlenkou, že je-li obec jedním z akcionářů žalované, pak příjmy (prostředky) žalované jsou v určitém rozsahu (připadajícím proporcionalně na jím reprezentovaného akcionáře) v konečném důsledku veřejnými prostředky. Jsou-li tedy členům orgánů poskytovány odměny, pak nikoliv formálně právně, ale z hlediska prosté logiky věci jsou tyto odměny částečně poskytovány jakoby „z veřejných prostředků“. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již konstantně upozorňuje, že i když InfZ obsahuje určitou výjimku z ochrany soukromí v případě osob, které jsou příjemci veřejných prostředků, **neznamená to, že povinnost poskytovat údaje o příjemcích veřejných prostředků je absolutní**. Podstatou poskytování základních osobních údajů o příjemcích veřejných prostředků by neměl být de facto ničím nekontrolovatelný a žádnými pravidly neomezený přístup k údajům o výši a podmínkách poskytování veřejných prostředků. Poskytování informací o poskytnutých odměnách (ale i dalších základních osobních údajů) by mělo **zásadně sloužit veřejnému zájmu na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky**. Jistě i v těchto případech by však měl být chráněn obecný princip zákazu zneužití práva. Tomu by mělo zabránit právě provádění testu proporcionality, tedy zkoumání váhy práva žadatele na informace a práva jiné osoby na ochranu. Z kritérií testu proporcionality vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o příjmech poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli, jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě příjmové transparency, a tedy zajištěna kontrola hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionalní (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením.

Tento test je prováděn ve třech stupních:

1. test vhodnosti, zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout sledovaný cíl;

V konkrétním případě tedy zda vyhovění žádosti žalobce ve smyslu InfZ umožní dosáhnout sledovaný cíl, jímž je (nebo by měla být, aby byly informace poskytnuty v souladu s právním řádem) – kontrola hospodárnosti nakládání s veřejnými prostředky. Žalovaná se domnívá, že byt' je na první pohled zřejmé, že žalobce by bezpochyby formou odpovědi na své dotazy získal jím požadované informace o výši příjmů členů orgánů, nelze takto oproštěnou informaci považovat za dosažení sledovaného cíle. Sledovaným cílem totiž rozhodně není, nebo by nemělo být uspokojení zvědavosti, jaké příjmy mají konkrétní fyzické osoby. Sledovaným cílem ve vztahu ke smyslu a účelu zákonné úpravy omezení jednoho ze základních ústavou zaručených osobnostních práv, je kontrola hospodárnosti nakládání s veřejnými prostředky. Žalovaná se domnívá, že takovou kontrolu lze těžko provést prostým zjištěním výše příjmů. Bylo by zřejmě nutné informovat se také o výši celkových příjmů společnosti, rozsahu v jakém jsou tyto prostředky v konečném důsledku veřejnými příjmy, jak hospodárně jsou využívány v rámci společnosti, kolik faktické práce a jaké odpovědnosti připadají na jednotlivé fyzické osoby, kterým jsou tyto prostředky vypláceny, jak jsou výše vyplacených odměn přiměřené výši odměn za obdobné funkce v obdobných společnostech obecně, jak se tyto odměny pohybují ve vztahu k reálným hospodářským výsledkům společnosti apod. Je zajímavé, že žádná z těchto informací žadatele očividně nezajímá, neboť si je nevyžádal. Je tedy opět na místě úvaha, zda konečným sledovaným cílem je cíl předvídaný zákonnou úpravou, tedy cíl, pro jehož splnění právní řád výjimečně dovoluje narušit jinak zásadní ochranu soukromí fyzických osob. Každopádně žalobce toto svou žádostí neprokázal.

2. test potřebnosti spočívající v porovnání legislativního prostředku omezujícího základní právo nebo svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod; je tedy hledána odpověď na otázku, zda jde ve vztahu k dotčeným základním právům o nejšetnější z více prostředků umožňujících dosažení sledovaného cíle. Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o příjmu poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky jsou vynakládány nehospodárně. Žalobkyni není v nejmenším známa žádná skutečnost, nebo tvrzení, které by mohlo zakládat domněnku, že jsou v daném konkrétním případě prostředky vynakládány nehospodárně. Toto stanovisko je navíc podpořeno i prostou objektivní skutečností, že jak v případě žalované samotné, tak v případě společnosti Pražská teplárenská, a.s. jsou otázky výše odměn a tantiém členů orgánů svěřeny rozhodování celé valné hromady, tj. všech akcionářů. Druhý akcionář – soukromoprávní subjekt, tedy vykonává také kontrolu hospodaření s prostředky společnosti a očividně se nedomnívá, že by s nimi bylo nakládáno nehospodárně, neboť by takové vydání nedovolil. K tomu má dostatek právně relevantních prostředků. Jak bylo vyloženo výše, je žalovaná také toho názoru, že žalobcem vyžadované informace si může velmi jednoduše fakticky sám zjistit jiným způsobem, za využití běžných prostředků a institutů (nahlédnutím do sbírky listin). Použití legislativního prostředku práva na informace podle InfZ se tak v tomto případě jeví naprosto zbytečným a nepřiměřeným.

3 test poměřování, tj. porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv a svobod. Při této části testu proporcionality vzala žalovaná zejména v úvahu, že

shromažďování a zveřejňování předmětných informací by zcela neoprávněně a bezdůvodně velmi vážně zasáhlo do všech osobnostních práv těch členů orgánů, kteří nejsou s akcionářem – hl.m.Praha nijak spojeni. K flagrantnímu porušení jejich práv na ochranu soukromí není fakticky v celé věci žádný věcný důvod, ani oprávnění založené zákonem. Žalovaná je především soukromoprávním subjektem s podstatnou účastí akcionáře, který je také běžným soukromoprávním subjektem. Proto nelze bez dalšího vyžadovat, aby plnila povinnosti veřejnoprávních korporací bez ohledu na právem chráněné zájmy fyzických osob a to zejména těch, které nejsou ani fakticky s územně samosprávným celkem reprezentovaným žalobcem nijak spojeny. Žalovaná proto byla vedena zejména principem právní opatrnosti. Pokud by poskytnutí vyžádaných informací ve vyžádaném rozsahu představovalo porušení povinností k ochraně soukromí a osobních údajů, jak se žalovaná domnívá, pak by takové porušení nebylo dodatečně zhojitelné. Žalovaná, resp. členové představenstva žalované by nesli za takové porušení práv třetích osob odpovědnost a žalovaná by byla povinována k úhradě případných sankcí, pokud by příslušné úřady došly k závěru, že zveřejnění vyžádaných informací bylo neoprávněné. Mohlo by tak proto dojít i k vzniku materiální škody na úkor žalované a práva fyzických osob by byla neodstranitelně poškozena. Pokud však bude soudem v rámci výkladu příslušných předpisů dodatečně shledáno, že vyžádané informace měly být poskytnuty a jde o postup v souladu s právem, pak může žalovaná tuto povinnost dodatečně kdykoliv splnit, aniž by došlo k jakékoliv újmě.

V.

Vše, co bylo shora uvedeno ohledně vyžádaných informací o členech orgánů žalované, platí tím spíše o informacích o odměnách a příjmech členů orgánů společnosti Pražská teplárenská, a.s. Tyto informace dostává žalovaná zprostředkovaně, jakožto jeden z akcionářů společnosti Pražská teplárenská, a.s. Stejně jako pro žalovanou jsou i pro každého dalšího zájemce – včetně žalobce – přístupné ve sbírce listin rejstříkového soudu Pražské teplárenské, a.s. Pokud by měla žalovaná takové informace pro žalobce zajistit, pak by z její strany naprosto jednoznačně nešlo o plnění informační povinnosti ve smyslu poskytování informací, které má k dispozici pouze žalovaná a nejsou veřejně přístupné, ale o prostou administrativní práci, kdy by žalovaná musela z veřejně dostupných zdrojů provést analýzu a rešerši žádaných informací a jejich sestavení do žádané formy. Žalovaná se domnívá, že by se v tomto případě jednoznačně nejednalo o plnění informační povinnosti dle InfZ, ale o provádění práce administrativní povahy pro žalobce. Žalovaná by samozřejmě takovou práci mohla vykonat. Na druhou stranu je zřejmé, že takovým postupem by jí fakticky vznikala škoda, neboť by musela vynaložit náklady minimálně v rozsahu úhrady pracovního času fyzické osoby, která by rešerši žádaných informací provedla. Žalovaná nespatřuje žádnou cestu, kterou by bylo možné z pohledu smyslu a účelu dotčených právních předpisů odůvodnit, proč by takovou újmu měla soukromoprávní společnost trpět. Zejména je nutné brát v potaz, že by takovým postupem byl v konečném důsledku naprosto bezdůvodně poškozován druhý akcionář žalované, který není veřejnoprávním subjektem, ale podnikatelem. Nejde zde totiž samozřejmě pouze o několik vyžádaných informací v tomto případě, ale o obecný princip, resp. určitý tip precedentu, který by se tímto způsobem do praxe zavedl. Výkladem ad absurdum si lze velmi jednoduše představit situaci, kdy si větší počet zastupitelů v budoucnu zažádá o poskytnutí nejrůznějších ekonomických analýz a rešerši všech možných informací týkajících se nejen Pražské teplárenské, a.s., ale i celé řady jejích dceřiných společností, s odkazem, že se jedná o majetkově propojené osoby a proto na ně mají zastupitelé nárok. Představa, že by si žalovaná měla na vlastní náklady zajistit tým zaměstnanců, kteří budou ze sbírky listin nejrůznějších rejstříkových soudů zajišťovat účetní závěrky, výroční zprávy a zápisy z valných hromad všech možných majetkově spjatých

společností, tyto pročitat, analyzovat a vybírat z nich nejrozumnější ekonomické, nebo jiné údaje dle přání zastupitelů z důvodů, které nijak nevysvětlili, je poměrně absurdní a je zřejmé, že smyslem a účelem InfZ nebylo poskytnout zastupitelům hl.m.Prahy takovýto servis.

Společnost Pražská teplárenská, a.s. je zcela běžnou obchodní společností s širokou akcionářskou strukturou. Žalovaná má na základním kapitálu Pražské teplárenské a.s. podíl ve výši 47,42%. Nedisponuje tedy ani polovičním podílem. Pokud by se akcie Pražské teplárenské, a.s. ve vlastnictví žalované rozdělili mezi dva stávající akcionáře v poměru jejich účasti na žalované, pak by hl.m. Praha disponovala pouze akciovým podílem ve výši 24,18%. Je proto na místě úvaha, zda ani ne čtvrtinový podíl obce na majetku soukromoprávní společnosti může zakládat pro zastupitele obce zásadní práva, kterými by mohli, jak je shora uvedeno, jak dosáhnout zvýhodněné pozice a nerovného zacházení oproti ostatním 75,82% akcionářů společnosti Pražská teplárenská, a.s. a zda síla tohoto vlastnického podílu může odůvodnit zásadní zásahy do práva na ochranu soukromí a osobních údajů členů orgánů společnosti Pražská teplárenská, a.s. Žalovaná se domnívá, že nikoliv.

VI.

Ze všech shora uvedených důvodů se žalovaná domnívá, že je na místě žalobu v plném rozsahu zamítnout s tím, že žalovaná má nárok na náhradu nákladů řízení, včetně příslušné DPH.

Pražská teplárenská Holding, a.s.

Peter Zeman, advokát